

Elijus Kebleris

DIEVO

arba visa tiesa apie velnią

TARNAS

Elijus Keblėris

DIEVO arba visa tiesa apie velnią TARNAS

Tik visiškoje tyloje galima išgirsti skrendant laumžirgį,
nurimk ir tau atsivers visos paslaptys.

LAUMŽIRGIO
ISTORIJS

Iliustracijų dailininkė
Ramutė Baltrūnienė

Dizainerė
Gitana Jurkienė

© Elijus Kebleris, 2007

Svarbiausia suprasti Dievo mintis, visa kita smulkmenos.

A. Einšteinas

...kita p...
...nės džin...
...gazu a...
...bus...
...suknios ir...
...Gepemis buvo...
...nais...
...o mi...
...Geld...
...diz...
...Talenting...
...ciaga...
...Mok...
...ir savo kūryboja...
...nčio dizainet...

Šviesos karys žino, kad gazelės stiprybė – vikrios kojos. Žuvedros stiprybė – taiklumas griebiant žuvį. Supranta, jog tigras nebijo hienos todėl, kad suvokia savo jėgą.

Tada stengiasi sužinoti, kuo gali kliautis. Ir visada pasitikrina savo ginkluotę, kuri susideda iš trijų dalykų: tikėjimo, vilties ir meilės.

Paulo Coelho

...
...kūrėjas...
...asirinko p...
...lko sukū...
...rimenančių...
...irtingas pu...
...lais.
...vasara bus...
...Pariziaus...
...nia pa...

„Koks keistas žmogus“, – pagalvojo padavėjas, stebėdamas lauko kavinėje prie jo aptarnaujamo staliuko sėdintį vyriškį. Per savo ilgamečio darbo patirtį jis, vos žvilgtelėjęs į žmogų, galėdavo ne tik tiksliai atspėti pastarojo amžių ir profesiją, bet ir apibūdinti jo materialinę bei šeiminingą padėtį. Ir tai nebuvo neįprasta, tiesiog padavėjai tai žinodavo. Vyriškis buvo keturiasdešimties metų amžiaus, lieknas, sportiškas, apsirengęs elegantišku juodu kostiumu. Jo rankos riešą puošė brangus, bet neiššaukiantis laikrodys, o tai rodė ne tik gerą jo materialinę padėtį, bet ir subtilų skonį. Dailūs, taisyklingi veido bruožai, juodi kaip smala blizgantys plaukai, paprasta, bet tvarkinga šukuosena – visa tai sudarė patrauklaus, solidaus ir protingo žmogaus išpūdį. Tik štai akys, tokios skvarbios, kiaurai perveriančios, tarytum suprastų tavo jausmus ir skaitytų mintis. Tai kėlė nerimą, gal net ir baimę. „Tikrai keistas“, – dar kartą pagalvojo padavėjas ir nuėjo pasitikti ką tik atėjusių klientų. Buvo šiltas rugsėjo vakaras. Gedimino prospektu, pasimėgaudami bobų vasara, neskubėdami

vaikščiojo žmonės, užsukdami į parduotuves arba prisėsdami prie laisvų staliukų lauko kavinėse.

Tuo metu padavėją sudominęs vyriškis skaitė laikraštį ir iš jo veido išraiškos buvo matyti, kad jam patiko tai, apie ką šiandien rašė spauda. O spaudoje nebuvo nieko neįprasto, viskas kaip visada. Mirgėte mirgėjo straipsniai, kad Lietuva eilinį kartą pirmauja pagal savižudybių skaičių, kad nusikalstamumas išlieka gana didelis, kad žmonės kaimuose ir miestuose daug geria ir apsinuodiję alkoholiu dažnai miršta. Ypač jam malonu buvo skaityti, kaip už butelį degtinės kažkoks vyras užkapojo kaimyną, bet nieko neatsimena, nes buvo girtas, kaip girtaudama moteris pamiršo pamaitinti savo kūdikį ir šis tik per stebuklą liko gyvas, kaip paaugliai mirtinai užspardė pagyvenusį vyrą, nes jis neturėjo cigarečių. Ypač didelį malonumą jam teikė straipsniai, kuriuose buvo rašoma, kaip tėvas prievartavo savo mažametį vaiką arba mama atskratė savo kūdikio išmesdama jį į šiukšlių konteinerį. Taip pat buvo rašoma ir apie tuos, kurie eilinį kartą žadėjo įvesti tvarką ir padidinti atlyginimus,

jei tik nepamiršime už juos prabalsuoti. Didelį pasitenkinimą jam suteikė straipsnis, kuriame buvo džiaugiamasi, kad teisėsauga sudavė triuškinantį smūgį narkomafijai ir sulaukė keliskart teistą, niekur nedirbantį asmenį, prie gėlių turgelio pardavinėjantį keturias „ekstazi“ tabletes. Tai negalėjo nesukelti ciniško sarkazmo, kadangi ir jis, ir daugelis Vilniaus gyventojų gerai žinojo, kad beveik miesto centre – čigonų tabore kiaurą parą vyksta prekyba mirtimi ir tokiais kiekiais, kad net darėsi neįauku. Taip pat laikraštyje buvo aptariami ypač „aktualūs“ visuomenei klausimai, kaip realybės šou dalyvių tarpusavio santykiai. Žmonėms, pasirodo, labai svarbu žinoti, kas tuo metu ką rūkė ar nerūkė, šoko ar nešoko, kas ką mėgsta ar nemėgsta. „Savotiškas narkotikas, – pamąstė vyriškis, – tik kitokia forma ir pasekmės ne tokios matomos“. Žodžiu, viskas ėjo sava vaga, ta vaga, kaip ir numatyta. Taip pat jam patiko straipsnis, kuriame buvo pažymima, kad kažkokia rimta institucija atliko rimtus tyrimus ir nustatė, kad Lietuvoje teismai šališki ir neobjektyvūs. Tačiau teismų tarybos atstovė pasakiusi,

kad teismų kritikuoti negalima todėl, kad jie vykdo teisingumą. Tačiau vyriškis gerai žinojo, kad daugeliu atveju teisėjai nesivargina skaityti baudžiamųjų bylų, nes jeigu teisiamasis yra neįdomus nei žiniasklaidai, nei kokiems nors rimtiems valstybės vyrams, be to, dar yra ir mokus, tuomet paprasčiau paimti advokato surašytus argumentus ir, virš jų parašius žodį nuosprendis, išteisinti „neteisėtai“ apkaltintąjį. Jeigu situacija atvirkštinė ir teisiamasis kelia didelį susidomėjimą tiek žiniasklaidai, tiek įvairiems suinteresuotiems asmenims, kurie norėtų jį matyti už grotų, tuomet žodis „nuosprendis“ atsidurs virš prokuroro išdėstytų argumentų. Viskas paprasta, ir nereikia laiko gaišti gilinantį į bylą. Ir kuo čia dėtas teisingumas, teisės mokslas, įrodimų nagrinėjimas. „Nieko nepadarysi – *justitia est fundamentum regnorum*“ (teisė yra valstybės pagrindas), – šypsodamasis pagalvojo vyriškis. Ir nereikia kaltinti teisėjo, juk teisėjas tik paprastas mirtingasis su kiekvienam žmogui būdingomis ydomis bei baimėmis. Jis bijo, kad jeigu nepaklausys nuomonės „iš aukščiau“ dėl

vienos ar kitos bylos, tuomet pas jį gali atsirasti netikėtų problemų asmeninėje ir profesinėje srityje, o jam juk paprasčiausiai reikia ramiai „išsėdėti“ iki pensijos. Be to, ar jis vienas toks, juk prokurorai, mokesčių inspektoriai, savivaldybės darbuotojai, kiti valstybės tarnautojai, jie taip pat pirmiausia žmonės, o po to tik pareigūnai ir taip pat bijo. Bijoti savo viršininko, bijoti reorganizacijų, bijoti, kad išmes iš darbo, sumažins ir taip mažą atlyginimą ir dar labai daug ko bijo. Ir įdomiausia tai, kad ta baimė ir nuolatinė įtampa būseną tapo įprastas ir nebepastebimas reiškinys. Jie visomis savo išgalėmis stengiasi „išsėdėti“ iki pensijos, kad išėjus pasijustų dar šlykščiau negu dabar. „Bet šito šiuo metu jie dar nežino“, – patenkintas mąstė vyras. Ypač mūsų herojui patiko jo paties sugalvotas žaidimas „Velnio ratas“, kuriame vieni politikai, pareigūnai bei visuomenės veikėjai kalė prie kryžiaus, kelė baudžiamąsias bylas ir sodino į kalėjimus kitus už tai, kad tie kažkam kažką neteisėtai suteikė, ne tomis kupiūromis paėmė, ne tiems ir ne taip išplatino ypač slaptą,

bet visuomenei jau seniai žinomą informaciją. Po to kažkas tais pačiais nusikaltimais apkaltindavo pačius kaltintojus, ir karuselė sukosi nepraleisdama nė vieno. Įdomu buvo stebėti, kai tiek vieni, tiek kiti, atsidūrę tarp kaltinamųjų, drebančiu balsu ir pablyškusiu veidu stengdavosi pasiaiškinti, kad jie kaltinami neteisėtai, kad su jais susidorojo mafija, nes jie kovojo už demokratiją, ir apskritai kaltos rusų specialiosios tarnybos. Visų besiteisinančių akys išduodavo didelę baimę, o paakiai bylodavo apie smarkiai didinamą alkoholio kiekį. Kova su korupcija taip pat negalėjo nesukelti juoko, kadangi labiausiai korumpuotais pareigūnais, kurie būdavo sulaikomi, tapdavo eiliniai kelių policininkai arba rajono poliklinikos gydytojai, na, retkarčiais koks policijos komisaras arba geriausiai atveju žėmėtvarkininkas. Nors tuo pačiu metu akivaizdžiai beveik pusvelčiui buvo atidavinėjamos Lietuvos strateginės gamyklos bei kiti svarbūs objektai, jau nekalbant apie įvairius viešbučius, sklypus, tačiau kaltų šiuose sandoriuose nebuvo. Smulkūs prekeiviai, kurie, beje, sudarydavo didžiausią surenkamų mokesčių dalį į valstybės

biudžetą, iš valstybės tarnautojų pusės būdavo „užmėtomis“ įvairiais protokolais ir baudomis, sukeltant paprastų žmonių neapykantą ir nenorą dirbti savo valstybėje. Tuo pačiu metu prieš stambias finansines grupuotes vykdavo atviras keliaklupsčiavimas. Vyriškis neslėpė pasitenkinimo, viskasėjo labai labai gerai. Be abejo, išimčių buvo visur. Visose srityse buvo žmonių, kurie sąžiningai ir su malonumu vykdė savo pareigas, bet jų buvo nedaug ir bendro vaizdo jie negadino. Be abejo, jo negalėjo nedžiuginti tai, kad tie, kurie norėjo ir galėjo kažką kurti, kažko siekti, masiškai palikinėjo Lietuvą, nenorėdami nei dirbti šiomis sąlygomis, nei mokytis pagal kažkokias netobulas programas su sustiprintomis niekam nereikalingomis disciplinomis. Jie visą savo kuriamąjį potencialą atidavinėjo svetur.

„Kodėl gi man taip gerai sekasi Lietuvoje, – pamąstė vyriškis. – Juk kitose valstybėse taip pat yra panašūs reiškiniai, na, gal ne tokie ženklūs, mažiau matomi, silpniau išreikšti ir žmonės ten daugiau šypsosi, stengiasi padėti vienas kitam, gal kaltas klimatas...“ Tačiau jis gerai žinojo, kad klimatas čia

niekuo dėtas. Tiesiog čia Lietuvoje, kažkada galingoje ir garbingoje valstybėje, jam itin sėkmingai pavyko apkrėsti virusais visas žmonių vidines programas, kitaip tariant, visą vidinį žmogaus kompiuterį. Jis puikiai žinojo, kad ir kokia būtų žmogaus profesija, menininkas, verslininkas, žurnalistas, tarnautojas ar politikas, visų pirma tai žmogus su savo unikalia Dievo sukurta vidine struktūra. Vieni šią struktūrą vadino siela, kiti – pašmone, treči – dievo embrionu, bet jam labiausiai patiko vadinti vidiniu kompiuteriu, kuriame buvo įdiegtos pačio Kūrėjo sukurtos esminės gyvenimo programos. Programos, pasižyminčios galinga kūrybine galia, turėjo padėti žmogui suprasti save šiame amžiname gyvenimo šokyje, suprasti savo paskirtį bei atrasti savo gyvenimo kelią, kadangi tik einant savo keliu gyvenimas tampa kupinas džiaugsmo, pasitenkinimo bei materialinės gerovės.

Visa tai reikėjo skubiai sunaikinti.

Ir vyras pradėjo savo juodą darbą. Į laisvę buvo paleisti tūkstantmečiais kurti ir tobulinti virusai:

- baimė;
- pavydas;
- neapykanta;
- kerštas.

Užkratas plito žaibiškai. Žmonės, užsikrėtę šio blogio genijaus sukurtais virusais, įgudavo gigantišką griaujamąją jėgą. Jie griovė ir naikino viską, kas pasitaikydavo jų kelyje, nesuprasdami, kad labiausiai jie naikina patys save. Jie iškraipė elementarų supratimą apie žmonių tarpusavio santykius, pagarbą, moralę, meilę, mokslą, valstybės valdymą, sugriovė visas amžinąsias vertybes. Ir tuomet žmonių sieloje atsirado tuštuma, kurią tučtuojau užpildė nuolatinė įtampa bei baimė. Baimė dėl rytdienos, baimė dėl šiandienos, baimė visur ir dėl visko. Visur jausdavosi pyktis ir susierzinimas. Dėl šios būsenos sparčiai vystėsi alkoholizmas, narkomanija, nusi-
kalstamumas, depresija, įvairios nervinės, psichinės ir kitokio pobūdžio ligos bei savižudybės. Medicinos ir mokslo žmonės galėjo tik diagnozuoti ligas,

nesuprasdami jų atsiradimo priežasčių. O ir suprasti jie nelabai galėjo, kadangi šie virusai buvo užvaldę ir daugelio jų vidines struktūras. Jie taip pat kentėjo patys to nežinodami. Nesveika įtampa persimetė į šeimas. Ten dažnai vyraudavo smurtas, nepagarba vienas kitam, neištikimybė. Automatiškai nuo tėvų užsikrėsdavo ir vaikai, kadangi, būdami vaikystės ar paauglystės amžiaus, jie tapdavo labai pažeidžiami. Todėl dažniausiai jie bėgdavo į klubus, vartodavo narkotikus, dalyvaudavo įvairiose sektose. Galvodamas apie vaikus vyriškis suprato, kad čia buvo kertama į pačią šaknį. Ypač šiam ratui padėjo suktis televizija, laikraščiai, propaguojantys smurtą, neapykantą, kartais atvirą šmeižtą, visa tai vadindami žodžio laisve.

Labiausiai iš visų sukurtų virusų jam patiko baimė. Ji labai puikiai buvo aprašyta žymaus rusų rašytojo M. Bulgakovo viename jo mėgstamiausių romanų „Meistras ir Margarita“. Turima omenyje ne ta baimė, kuri veikia kaip savisaugos instinktas, bet ta, kuri užvaldo žmogaus sielą, graužia ją iš vidaus, paralyžiuo-

dama protą, palauždama valią, paversdama žmogų visišku vergu. Labai taikliai šia tema pasisakė žymus lietuvių rašytojas ir, kaip dabar priimta sakyti, ne-tradicinės medicinos ekspertas Vytautas Kazlauskas, kuris viename iš savo kūrinių yra parašęs: „Nelaimė atnešė tas, kuris pirmas pasakė *bijokite Dievo*, o reikėjo pasakyti – *mylėkite, nes meilė nežino baimės*“.

Bet patį didžiausią malonumą viso šio naikinimo proceso metu jam teikė jos didenybė „Akistata“.

Žmogus, palaužtas visų šių virusų, tai žmogus, nuolat suirzęs, piktas, visko bijantis, dažnai išgeriantis, kažkuo sergantis, tam tikru momentu, dažniausiai vakare, kuomet lieka vienas pats su savo mintimis, tarsi nubunda ir, pamatęs visą savo egzistencijos skurdą, sušunka: „Dieve, kaip aš gyvenu“. Bet Dievas neatsiliepia, nes žmogus šaukia iš baimės, o kur baimė, ten Dievo nėra. Ir tada ateina jis. Prieš žmogaus akis pasirodo dailus, juodais blizgančiais plaukais ir žaižaruojančiomis akimis vyriškis, kuris, sarkastiškai besišypsodamas, ištaria: „labas, aš atėjau, juk tu mane taip ilgai kvietei...“

Mūsų herojus ypač didžiavosi paskutiniu savo kūrinium – itin galingu „aklo neigimo“ virusu. O jis šiuo metu buvo labai reikalingas, kadangi vis labiau pradėjo reikštis tie žmonės, kurie arba išsivadavo iš jo platinamų užkratų, arba kažkodėl šie jų neveikė. Atsirado daugybė įvairių profesijų žmonių: rašytojai, mokslininkai, dizaineriai, verslininkai, kurie gyveno tarsi prisijungę prie kažkokio tinklo, kuriame buvo galinga antivirusinė programa, neįkandama jokioms baciloms. Gyvenime jie sėkmingai save realizuodavo, buvo sveiki, besidžiaugiantys gyvenimu, materialiai apsirūpinę.

Maža to, jie įgavo tiek akiplėšiškumo, kad pradėjo reikštis per televiziją, įvairiuose žurnaluose bei laikraščiuose, pasakodami savo sėkmės istorijas ir atskleidžiami žmonėms tą elementarią, iš tikrųjų visiems gerai žinomą, bet per tam tikrą laiką pamirštą tiesą. Jie visi kaip vienas tvirtino:

– Turėk savo gyvenime tikslą, svajonę, nuoširdžiai ir daug dirbk jo siekdamas, nepasiduok atsiradus pirmoms nesėkmėms. Tuomet vien tik pradėjus

eiti šiuo keliu atsiras gyvenimo džiaugsmas, vidinė laisvė, vidinė šviesa. Tikėk savo jėgomis, tikėk tuo, ką darai, tikėk savimi, tikėk pergale, ir tada išnyks baimė, atsiras pasitikėjimas ir **tikėjimas**;

– Atsiradus tikėjimui atsiranda didelis noras siekti, kurti, eiti pirmyn, nes tu žinai, kad tau būtinai pavyks, atsiranda **viltis**;

– Kažką kuriant, kažko siekiant su tikėjimu ir viltimi atsiranda didžiulė kuriamoji galia, kūrybinė meilė, meilė darbui, kurį dirbi, meilė gyvenimui, meilė žmonėms, kuriuos tu pradedi geriau suprasti, atsiranda noras jiems padėti išsivaduoti iš įvairių virusų, žodžiu, atsiranda **meilė**.

Juk ne veltui pasakyta:

Tu esi toks, koks yra didžiausias
tavo troškimas.

Koks yra troškimas, toks yra
ketinimas.

Koks yra ketinimas, toks yra poelgis.

Koks yra poelgis, toks yra likimas.

(Barihadaranjaka Upanšiada IV.4.5)

Atrodo, kaip paprasta, suspaudus šiuos tris kompiuterinės klaviatūros klavišus, tikėjimas, viltis, meilė, staiga prisijungti prie itin galingo tinklo, kurio operatorius yra pats kūrėjas. Ir tada pradedi gyventi visavertį dvasinį ir materialinį gyvenimą, kurio dėka automobiliai, namai, laivai (net ir povandeniniai) tampa savaime suprantamu dalyku, jeigu to žmogui reikia.

Bet štai čia ir pasireiškia paskutinis vyriškio kūrinys „aklo neigimo“ virusas, kuris sustabdo daugelio žmonių rankas, jau beveik bespaudžiančias šias tris išsvajotas klaviatūros pozicijas. Jis žaibo greičiu pritraukia žmogaus protą ir iš anksto paruoštais failais pradeda žmonėms pumpuoti labai aiškius, logiškai paremtus argumentus, kodėl jie negali gyventi taip, kaip svajoja:

- visa tai nesąmonė ir prasimanymai;
- aš jau per senas (arba dar per jaunas) kažką keisti;
- lobsta ir gerai gyvena tik vagys;
- gal tai kur nors ir tiktų, bet ne Lietuvoje;

– aš neturiu laiko, esu labai užsiėmęs;
– aš aiškiai žinau, kas kaltas dėl mano nesėkmių.
Kalta vyriausybė, viršininkas, žmona (vyras) ir net globalinis atšilimas.

Patvirtinti šiuos argumentus „į pagalbą“ žmogui atskuba giminės, draugai ir net tėvai, kurie dar kartą labai vaizdingai nusako, kodėl jis jau nebegali nieko keisti savo varganame gyvenime. Šie žmonės tikriausiai niekada negirdėjo, o jei ir girdėjo, tai turbūt nelabai suprato buvusio JAV prezidento Teodoro Ruzvelto išsakytų žodžių, kad „daug smagiau yra ryžtis dideliems darbams, švęsti dideles pergales, net jei tame kelyje gali patirti nesėkmių, nei rikiuotis į vieną gretą su pilkais žmogeliais, kurie nepatiria nei didelio džiaugsmo, nei didelio sielvarto, nes gyvena pilkoje zonoje, kurioje nėra nei pergalių, nei pralaimėjimų“.

Bet mūsų nuostabūs virusas tuo neapsiriboją. Ne veltui vyriškis juo taip didžiavosi. Staiga iš įvairių žiniasklaidos priemonių ar tiesiog gandų žmonės sužino, kad tie, kurie drįsta juos mokyti,

kaip gyventi, pasirodo, patys yra melagiai, vagys ar paprasčiausiai blogi žmonės. Ir žmogus, sužinojęs tokią „tiesą“, kupinas įsiūčio, jau tiesia ranką prie akmens, kurį tučiuojau pasirodęs paleisti į išdrįsusių prabilti kitaip. „Nieko naujo žmogaus vystymosi istorijoje“, – šį kartą liūdnai pamąstė vyriškis, prisiminęs naivuolį Džordaną Bruno, kurį sudegino ant laužo už tą jo išsakytą „melą“, kad žemė apvali, o dar ir sukasi. Atsiminė vyriškis ir Jėzų Kristų... Toks jau žmogaus būdas, parodai jiems lobius, o jie skursta ir kenčia toliau. Vieną vakarą vyriškis šia tema kalbėjo su žymiu Lietuvos poetu Juozu Erlicku, su kuriuo buvo gerai pažįstamas. Pastarasis turėjo nuostabų talentą didžiausias žmogaus ydas surašyti į kelias eilutes ir dar taip, kad pačiam žmogui būtų juokinga. Po šio pokalbio Erlickas parašė:

Būdas

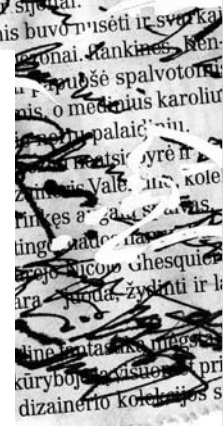
Jūs įeinat į Rūmus, kuriuose trys šimtai šešiasdešimt šeši kambariai, atsisėdate ant aukso puodo ir sušunkate:

– Ei, ar yra čia kas nors.

Jums atsako:

– Nieko nėra. Viskas čia jūsu.

Jūs pabąlate, paraustate ir išbėgate. Ir, parbėgęs savo lušnelėn, rašote prašymą pašalpai gaut.

Tačiau vyriškis, kaip ir tie, kitaip šnekantys, puikiai suprato tikrąsias savo galimybes. Jis žinojo, koks jis yra menkas ir silpnas, lyginant su pačiu Kūrėju. Kokia yra ribota ar net juokinga jo įtaka žmogui, kuris tvirtai apsisprendė eiti ne jam primestu, o paties pasirinktu keliu. Juk jis baisusis ir galingasis tamsos valdovas iš tikrųjų buvo tik mažas sraigtelis pačio viešpačio sukurtoje struktūroje. Jis paprasčiausiai atlikinėjo jam skirtą funkciją. Taip jau žemėje ir visoje visatoje sutvarkyta, kad viskas nuolat turi vystytis ir tobulėti ir niekam nevalia aptingti. Jei kas nors vystytis nustoja, tuomet turi būti sunaikintas. Juk ir žvėrys, kad nebūtų sudraskyti vilko, nuolat turi būti greitesni, vikresni ir protingesni už plėšrūną, nuolat tobulėti, kad išgyventų. O jeigu žvėris aptingsta ar suserga, jis iš karto tampa plėšrūno grobiu, kad liga arba nereikalingas atsipalaidavimas nepersiduotų kitiems žvėrimis, kurie atsakingi už savo rūšies išlikimą šioje planetoje. Ne veltui vilkas vadinamas miško sanitaru. Tas pats ir su žmogumi. Jeigu žmogaus siela serga tinginyste, nenoru tobulėti, jeigu ji apsikrėtusi

pavydu, pykčiu, o visa tai trukdo likusiems žmonėms atskleisti savo kūrybinį potencialą ir netgi yra rizika apsikrėsti, toks žmogus iš karto pakliūna į mūsų herojaus sukurtą naikinimo mechanizmą. Ir jis, kaip tas vilkas, nei blogas, nei geras, o tiesiog atliekantis paties viešpačio jam pavestą funkciją.

Juk nuo pat pradžių suteikė žmogui teisę rinktis. Eiti į šviesą, kur harmonija, džiaugsmas, meilė, perteklius, arba eiti į tamsą, kur destrukcija, chaosas ir galų gale sunaikinimas. Ir vyriškis nekaltas, kad žmonės su savo paliegusiom „dūšėlėm“ tiesiog prašyte prašosi pas jį, o jis tiesiog kaip tas vilkas sąžiningai atlieka savo darbą, kad išsaugotų likusią žmonijos dalį sveiką ir kad niekas jai netrukdytų vystytis.

Jei žmogus pasirenka šviesos kelią, t.y., kažko siekia, kažką kuria, stengiasi neišsileisti į savo vidų destruktyvių emocijų bei minčių, pavydo, keršto, neapykantos, baimės, gyvena su viltimi, meile ir tikėjimu, vyriškio įtaka tokiam žmogui dingsta, kaip dingsta tamsa, pasirodžius pirmiesiems saulės spinduliams,

todėl, kad tokį žmogų jau saugo pats Kūrėjas. O kas jis palyginus su Kūrėju, šiaip vabalas, dulkė. Ir kas sugalvojo tą kvailą pasaką, kad neva jis anksčiau buvo angelas, kuris sukilo prieš Dievą ir dabar kaip lygus su lygiu kovoja su pačiu viešpačiu. „Absurdas“, – pamąstė mūsų gerbiamas tamsos valdovas.

Tačiau vyriškiui nedavė ramybės viena mintis. Jis galvojo, kad jeigu žmonės, ne tik Lietuvoje, bet ir visame pasaulyje, taip masiškai rinksis kelią į destrukciją (o tokios tendencijos nuolat stiprėja), tai Viešpats vienokiu ar kitokiu būdu tiesiog transformuos Žemės planetą iš visatos kūno taip, kaip žmogus pašalina nuo savo kūno pūlingą spuogą, kad šis neapkrėstų viso organizmo. O tada jis gali likti be darbo. Tačiau giliai širdyje vyriškis žinojo, kad taip neatsitiks, ir dar daug ką jis žinojo, kadangi jo vardas buvo Šviesą nešantis (Liuciferis).

„Tikrai keistas žmogus“, – pagalvojo padavėjas, imdamas arbatpinigius nuo stalo, prie kurio ką tik sėdėjo jį sudominęs vyras. „Ir kada spėjo išeiti nepastebėtas, tarsi išnyko“.

Ši knyga parodo, kaip
žmogus gali sąveikauti su
visatos (Dievo) dėsniais,
pats pasirinkdamas, kuriuo
keliu jam eiti.

Taip pat atskleidžiamos
esminės žmogaus ydos bei
savybės.

P. S.

Susitiko kartą Dievas ir velnias.

– Ko toks nuliūdęs, – paklausė Dievas. – Ar atsitiko kas?

– Viešpatie, labai pavargau nuo neteisingų žmonių kaltinimų mano atžvilgiu. Kad ir kas negero atsitiktų, jie iš karto šaukia – ak, velnias koją pakišo, velnias pasimaišė. O aš juk nesu toks blogas, kenkiu po truputį ir tik tiek, kiek man leista, ne daugiau...

– Gal kokį pavyzdį pateiksi? – tarė Dievas.

– Štai kad ir toks atvejis. Einu gražią saulėtą dieną per laukus, nuotaika gera, žiūriu – pievoje pririštas avinas ganosi. Ėmiau ir atrišau jo virvutę. Šis parbėgo į savo kiemą ir, radęs neuždarytas duris, movė tiesiai į trobą. Ten pamatė veidrodį, o jame – nepažįstamą aviną, su kuriuo dar nesibadęs, įsibėgėjęs trenkė į jį ir, žinoma, sukulė. Grįžusi namo ir pamačiusi šukes šeimininkė taip supyko, kad paprašė kaimyno papjauti aviną. Parėjęs iš darbo šeimininkės vyras rado savo mylimą aviną papjautą, pradėjo bartis ir porą kartų gerokai vožtelėjo žmonai. Ši apsiašarojusi nubėgo pas tėvą skūstis smurtaujančiu sutuoktiniu.

Tėvas, surinkęs visą savo giminės vyriškąją pusę, ėjo auklėti žento. Tas, žinodamas savo uošvio karštą būdą, į pagalbą pasikvietė savo giminę ir draugus. Ir štai padariniai: trys negyvi, septyni sunkiai sužaloti (durtinės, pjautinės žaizdos), sudegusi troba. Atsitokėję ir pamatę ką pridarė, žmonės kaltę suvertė man, sakydami – „ak, velnias protą aptemdė“. Mat nelaimės sukėlė ne jų negebėjimas bendrauti, atleisti ir suprasti vienas kitą, o mano įsikišimas. O ką tokio aš padariau? Juk tik virvutę atrišau.

Knygą „Laumžirgio istorijos“ galite įsigyti
www.laumzigris.com

Norint nemokamai gauti trumpas ištraukas
iš knygos „Laumžirgio istorijos“, registruokis
www.laumzigris.com > *Naujienlaiškiai*

Daugiau įdomių istorijų
www.laumzigris.com > *Įdomios istorijos*

Persiųsk draugui

Tik visiškoje tyloje
galima išgirsti
skrendant laumžirgį,
nurimk ir tau atsivers
visos paslaptys.

Elijus Keblėris

LAUMŽIRGIO
ISTORIJS

